

má pravý obraz toho, co při hlavním přelíčení se událo, a když dle citovaného předpisu je stranám samým propůjčeno právo, žádati dodatečně doplnění neb opravení záznamu protokolu toho. Nehledíc k tomu všemu, je dle § 271 tr. ř. ohroženo zmatečností jen, když o hlavním přelíčení nebyl sepsán vůbec žádný protokol, o kterýžto nedostatek tu nejde. Důvod zmatečnosti čís. 3 § 281 tr. ř. není proto dán.

Čís. 1031.

Zmateční stížnosti na záštitu zákona nelze vytýkati nesprávné nebo pochybné rozhodnutí otázky skutkové (důkazní).

(Rozh. ze dne 2. prosince 1922, Kr I 817/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost generální prokuratury na záštitu zákona do rozsudku okresního soudu v České Lípě ze dne 16. března 1922, pokud jím František K. byl uznán vinným přestupkem dle § 411 tr. zák., dále do rozsudku krajského jako odvolacího soudu v České Lípě, jímž bylo odvolání obžalovaného do tohoto rozsudku zamítnuto.

Důvody:

Generální prokuratura vytýká rozsudku odvolacího soudu, že se vůbec nezabýval otázkou neúplnosti řízení, dle odvolání obžalovaného v tom záležející, že nebyli slyšeni vývodní svědci obžalovaného, vedení jednak o nevěrohodnosti svědka E-a, jehož výpověď dle názoru odvolání musila míti vliv na přesvědčení svědka C-a o pachatelství obžalovaného, jednak o alibi téhož a o té okolnosti, že dle výpovědi C-ovy nebyla v době útoku ještě úplná tma, kdežto nabízenými vývodními svědky zejména manželkou listonoše F-a mělo býti prokázáno, že byla úplná tma. Tímto postupem odvolacího soudu byla dle názoru generální prokuratury zanedbána základní ustanovení trestního řádu, jichž šetření káže podstata řízení trestního (§ 281 čís. 4 tr. ř.), a výrok soudu o skutečích rozhodujících jeví se býti neúplným (§ 281 čís. 5 tr. ř.). Generální prokuratura dovozuje, že přes výpověď Josefa C-a, který v obžalovaném s plnou určitostí poznal jednoho z útočníků, měl býti připuštěn důkaz o alibi, že vzhledem ke značnému rozporu ve výpovědi svědka Antonína E-a bylo důležitým i vyšetření okolností, obhajobou tvrzených a tohoto svědka se týkajících, a že pak teprve mohl soud ve smyslu § 3 tr. ř. míti zřetel ke všem okolnostem k usvědčení nebo k obraně obviněného příhodným a pak teprve měly ve smyslu tr. ř. důvody co do jich věrohodnosti a průvodní moci býti bedlivě a svědomitě zkoušeny, a pak teprve měl soud dle předpisu § 270 odstavec pátý tr. ř. uvést, jakými úvahami se řídil, nedbav činěných námitek. Generální prokuratura soudí proto, že rozsudkem prvního soudu i potvrzujícím rozsudkem soudu odvolacího byl porušen zákon v ustanoveních §§ 3, 258 a 270 čís. 5 tr. ř. Zmateční stížnosti nelze vyhověti. Dle § 33 tr. ř. může býti zmateční stížnost na záštitu zákona vznesena jen tehdy, když jde o porušení nebo nesprávné užití zákona. Tedy pouze v porušení nebo nesprávném užití zákona, nikoli

však i v nesprávném nebo pochybném rozhodnutí otázky skutkové nebo důkazní může spočívatí důvod ku podání zmateční stížnosti dle § 33 tr. ř. Stížnost dle § 33 tr. ř. nemůže směřovati proti skutkovému základu rozhodnutí, účelem jejím není dosažení správného výkonu trestního v konkrétním případě. Zmateční stížnost, o níž tu jde, vybočuje z těchto zákonem vytčených mezí. Pokud stížnost vytýká rozsudku soudu odvolacího, že jeho výrok o skutečích rozhodujících jest neúplným (§ 281 čís. 5 tr. ř.), není v právu, neboť o neúplnosti výroku vzhledem k obsahu důvodů rozsudku první stolice, soudem odvolacím plně převzatých, jak je generální prokuratura sama uvádí, nelze mluvit. Vytýkaná neúplnost týká se řízení, a není neúplností výroku. Vývody zmateční stížnosti nesou se nepokrytě za tím cílem, dovésti, že výpověď svědka Josefa C-a, o níž soud, označuje ji za naprosto věrohodnou, opírá přesvědčení o vině obžalovaného, není tak věrohodnou, jak soud za to má. Zdali výpověď svědecká jest věrohodná čili nic, jest čistě věci volného uvážení soudce (§ 258 tr. ř.). Rovněž tak jest pouze věci volné soudcovské úvahy, které důkazy pokládá soud za potřebné a které vzhledem k důkazům již provedeným nepokládá za nutné, jinými slovy, zda provedené důkazy jsou soudu postačitelny čili nic. Jest ovšem pravda, že nepřipuštění (neprovedení) nabídnutých důkazů může po případě zakládati zmatečnost dle § 281 čís. 4 tr. ř., avšak i tu jest věci volného uvažování stolice zrušovací (vzhledem k § 468 č. 2 tr. ř. stolice odvolací), zdali ty neb ony důkazy pro nabytí přesvědčení soudu jsou nutny čili nic; v tomto směru tedy i soud zrušovací (odvolací), zkoumaje a uvažuje, zdali a jaký vliv by důkazy prvou stolicí neprovedené mohly míti na přesvědčení soudcovo, obírá se otázkou skutkovou a důkazní. Tyto otázky jsou však, jak shora řečeno, z okruhu úvah a rozhodování při zmateční stížnosti na záštitu zákona vyloučeny, a neshledává proto soud zrušovací v tomto případě předpokladů, za nichž dle § 33 tr. ř. může býti vznesena stížnost na záštitu zákona.

Čís. 1032.

Automobily, jež mohou jeti větší rychlostí nežli 25 km za hodinu, dlužno čítati k předmětům, jejichž provoz se děje za zvláště nebezpečných okolností.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1922, Kr II 855/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 16. září 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem § 337 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce dovozuje stížnost, uplatňujíc důvody zmatečnosti čís. 9 a), b), správně jen 9 a) § 281 tr. ř., že zde není předpokladů pro odsouzení ani dle § 335 tr. zák., poněvadž prý není zjištěno, že se obžalovaný dopustil svým jednáním neb opomenutím zavinění, jaké tento § vyžaduje, ani dle § 337 tr. zák., jehož použití prý především předpokládá, by zde byly všeobecné podmínky trestnosti dle § 335 tr. zák. Nesprávný